

Foto de Lluís Brunet

SEMBLANÇA

Joaquim Busquets i Gruart

Per Joan Cuscó i Aymamí

Fa un temps vaig tenir ocasió d'escriure de Joaquim Busquets el següent: "Es diu allò de qui "neix amb bona estrella"... Tal volta hom podria adjudicar-li aquesta dita. És, doncs, Joaquim Busquets un d'aquests assenyalats?... Potser sí, però és de rigor, al cas, reconèixer que és home que ha crescut, i no pas poc, per acostar-se a l'estelada. I això requereix un gran i constant esforç, òbviament amb escreix. Ell, tanmateix, podria parlar-ne a bastament. Però no ho fa. Ell és d'un tarannà més tancat que obert -sobretot en aparença. Sembla esquerp. Escairat. Dur. Ho sembla, però una vegada tractat, intimant, deixa de ser-ho".

Amb aquest preàmbul podem tenir un coneixement bàsic del nostre personatge. Però és convenient fer una ullada enrrera i veure allà d'enllà un punt de partida.

El seu pare fou un professional de les arts gràfiques que a l'any 1921 crea una petita indústria en la qual,

anys després, comença a treure-hi el nas un marrec, que té uns ulls encuriosits i tot ho mira, amb una atenció vigilant.

Salvador Busquets, que així es deia el seu progenitor, intueix en ell una disposició innata envers el dibuix i, per no perdre temps, l'acomboia amb el professor morellà, afincat a Sabadell, Manuel Rallo -recentment traspassat, malauradament. Al jove Busquets ja se li endevina una notable inclinació al dibuix i a la creació artística. Demostra ben aviat el seu esperit inquiet, adelerat, que mai més deixarà.

Rallo fou el seu primer i únic mestre i d'ell obtingué una gran formació. D'ell aprengué una disciplina artística i acadèmica. També, però, es revelava contra l'aprenentatge sistemàtic i metòdic, perquè en ell bullia un esperit fogós, impulsiu, fins i tot indomable.

Aquesta rebel·lió de l'alumne no se li escapà pas al professor. A Rallo li

era difícil subjectar aquell ardit alumne. Era evident que el jove alumne volia desfermar-se de tota lligadura i optà per volar sol per l'immens espai de la seva fèrtil imaginació.

(I hom diria que mai no ha deixat de volar...)

En Busquets convergeixen dos aspectes que, si bé poden semblar diferents, tenen una relació substancial. Podem contemplar el nostre personatge segons l'òptica d'home industrial, mogut per una dinàmica contagiosa, ficat -i capficat- en els problemes inherents a una gran empresa, de projecció internacional.

I, per altra, hom pot descobrir-lo en una altra vessant: la de pintor, la de creador d'art. Tot això perquè Busquets s'ha ocupat personalment de traduir la filosofia d'empresa als productes manufacturats. Compagi-

És una gentilesa de **Restaurant**

Joan Maragall, 6 i
Advocat Cirera, 38 (Plaça del Gas) - SABADELL
Telèfon 725 23 00

na l'estratègia i la supervisió empresarial amb la de director d'art.

Ell es mou entre aquests dos camps, si bé té la facultat que quan està en un d'ells hi està plenament. S'ha mogut -es mou- en el món del treball industrial i en el del quefer artístic. Un es lliga amb l'altre: van de bracet.

Ara bé, cal veure en Busquets davant d'un quadre: ell es transfigura. Llavors hi ha l'artista que batega, joïós i dolorit alhora, davant l'obra. -Quina proporció dónes a la teva dualitat d'industrial i d'artista?

-Són dues coses diferents, perquè és necessari un desdoblament de personalitat per dur-ho a terme. Ara bé, si ho mesurem pel factor temps de dedicació, 70/30 per cent, respectivament. I si ho fem pel cantó de les motivacions, el contrari de l'anterior.

-Els teus dots artístics t'hauran ajudat en el camp industrial, però, fins a quin punt?

-Molt. Ha estat decisiu. L'empresa s'ha impulsat partint d'aquestes possibilitats, fins avui.

-Tu, home de realitats, somnies sovint?

-Sí. Sort n'hi ha.

-Voler és poder?

-Sí es pot, sí.

-Per a ésser un executiu, què cal tenir?

-Moltes coses; actuar més amb el cap que amb el cor.

-I per a ésser un artista?

-Sensibilitat, intel·ligència (plàstica per a un pintor), retentiva, formació tècnica i molta voluntat.

-Un i altre, neix o es fa?

-Un executiu pot fer-se. Un artista, neix.

-Fins a quin punt et preocupa l'èxit?

-Suficient per a donar ànims al constant esforç que s'ha de fer.

-T'has senyalat un límit?

-El límit és arribar allà on pugui, mentre sàpiga avançar i tingui temps.

-En fer una cosa l'has pensat molt abans?

-Sí, sempre.

-D'èxit n'hi ha de fals i d'autèntic. Per al primer solament manca el cap, i per al segon cal també el cor.

-Què esperes de la vida?

-Fer molt art.

-Què li dónes tu a canvi?

-Tota la dedicació.

-Què penses tu del "pensa mal i no erraràs"?

-Per desgràcia hi has de pensar massa vegades.

-Quan eres infant, què volies ésser quan arribessis a gran?

-Ser algú que en el transcurs de la vida deixés una petjada.

Evidentment, Joaquim Busquets és un home ple d'inquietuds indefallents. En una ocasió vaig dir d'ell

que era com una mena d'aguerit capità, un logístic. Afegiria més encara: té pasta de conqueridor.

Hom l'ha vist en el camp de les arts gràfiques (ahir aquella petita editora art-gràfica i avui el grup internacional Busquets Gruart); adès en el camp artístic i plàstic, però cal afegir, ara, una altra perspectiva: la de la ramaderia. Ha entrat en el camp, el de terra endins, on s'hi troba bé, davant "l'obra de Déu", com ell diu, la qual contempla i contempla, meravellant-se de la neixent albada o extasiant-se davant de l'hora ponent, quan el sol s'amaga darrera la serralada...

És un lloc tranquil, ple d'estampes bucòliques. En aquella àmplia escenografia el nostre personatge se sent nou, puix ha deixat el tragi industrial; ací, a la pau del camp troba la pau que necessita. Ací hi ha color i calor per a nodrir el seu esperit, sempre inquiet, sempre ardit.

És en aquest lloc on ell voldria eixoplugar-se quan pugui deixar les seves teleies industrials; i poder-s'hi dedicar a l'art plàstic la major part del temps.

Heus ací el seu somni. Somni d'artista...

En la vida de Busquets s'obre un parèntesi entre els anys 1948, i el 1975, en el qual la seva responsabilitat empresarial l'obliga a pintar només uns pocs quadres cada any i en canvi ha de posar més atenció a l'activitat artística pròpia de la seva professió.

És a partir del 1975 que reprèn la tasca de pintar, realitzant des d'allavors una exposició anyal. La penúltima fou a Tot Art el febrer del 82 arran de l'"Any de Mossèn Geis". En aital escaiença exposà sis retrats de l'homenatjat, així com quadres de paisatges de Girona i del nostre Vallès.

És recent la que ha celebrat a la immortal ciutat, al Palau de Caramany, la qual ha obtingut un notable èxit que ha vingut a confirmar la seva positiva valoració.

(En fer referència al Palau Caramany de Girona, val la pena explicar que en aquell bell i noble marc, un jove poeta guanyà la seva primera flor natural: el seu nom, Camil Geis...).

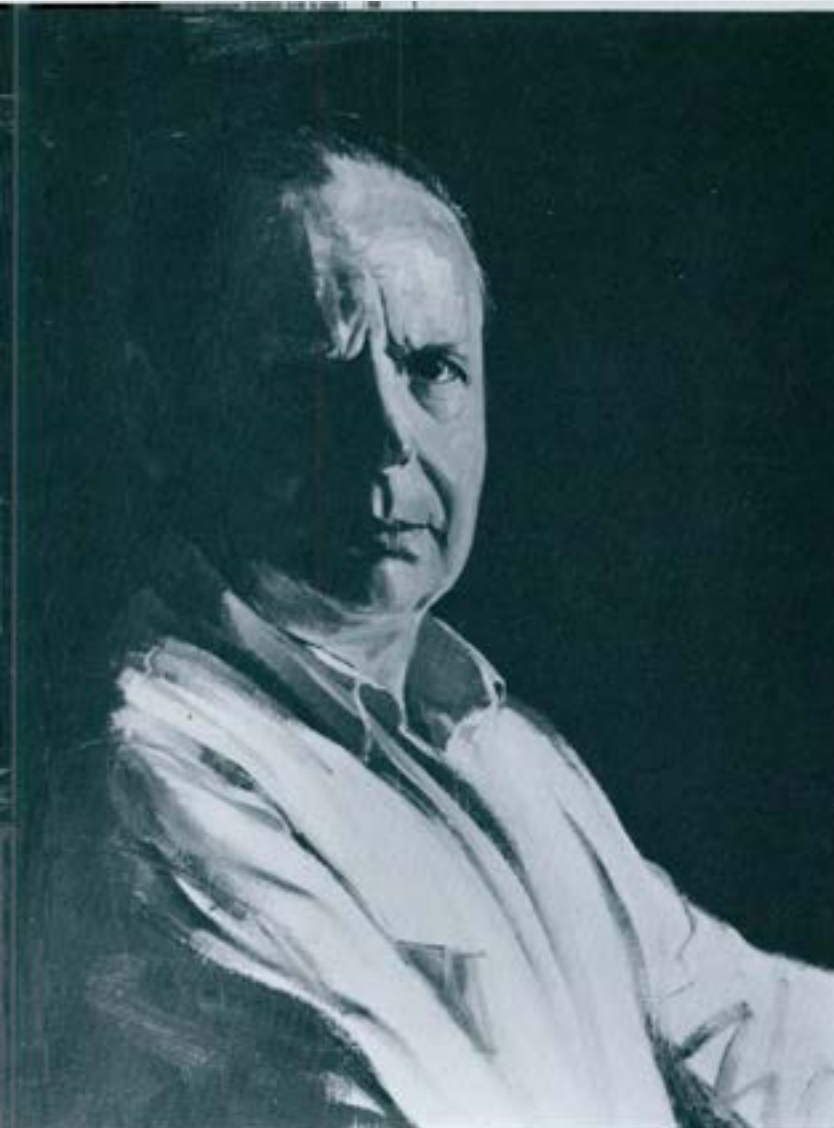

Foto de Pere Busquets

És una
gentilesa de

GESTORIA ADMINISTRATIVA
Codina

Advocat Cirera, 32
Tels. 7259322 - 7259532 - 7259721 - 7260164 - SABADELL

Autoretrat a l'oli (1983)

PERFIL

Meridional.
Cerebral.
Flama.
Ulls petits i enfondits, vius com una centella.
Nas semític.
Metòdic.
Lògic. Logístic.
No té dubtes. Sap el que vol.
I, a més, té vol.
El que té dins d'ell, no li cap a la pell...

Qüestionari "PROUST"

-El principal tret del meu caràcter?	-Totes.	-La falsetat i l'enveja.
-Perseverança i honradesa.	-Quin ocell prefereixo?	-Quins caràcters històrics menyspreu més?
-La qualitat que prefereixo en un home?	-Entre tots, el colom.	-Tots els que han menyspreat la humanitat.
-La honestat amb equilibri emocional.	-Els meus autors preferits en prosa?	-Quins fets militars admiro més?
-La qualitat que prefereixo en una dona?	-Josep Pla.	-Unicament els motivats per la defensa dels propis.
-Saber estar en el seu lloc, amb feminitat.	-Els poetes preferits?	-Quina reforma admiro més?
-Allò que més estimo en els amics?	-Verdaguer, Mossèn Geis i Maragall.	-L'abolició de l'esclavitud.
-Que ho siguin.	-Els herois de ficció?	-Quins dons naturals voldria tenir?
-El meu principal defecte?	-Els follets.	-Em conformo.
-Massa motivacions.	-Les meves heroïnes de ficció?	-Com m'agradaria morir?
-La meua ocupació preferida?	-Les fades.	-Tard, si mentrestant puc fer moltes coses.
-Realitzar en el camp de l'estètica.	-Els meus compositors preferits?	-Estat present del meu esperit?
-El meu somni de benestar?	-Wagner, Grieg, Dvorak, Beethoven, Tchaikowski, Mozart, Falla...	-Inquiet, no conformat, a voltes indignat per un entorn humà poc civilitzat.
-La comprensió i l'estimació dels que em volten.	-Els pintors predilectes?	-Fets que m'inspiren més indulgència?
-Quina fóra la meua pitjor desgràcia?	-Goya, Rembrand, Pissarro, Fortuny, Velàzquez, Sorolla, Gimeno, Turner, Casas...	-Els errors comesos amb bona fe.
-Perdre la vista i la pau d'esperit.	-Els meus herois de la vida real?	-El meu lema?
-Què voldria ser?	-Jesús.	-Realitzar, fer una cosa després de l'altra i les més importants primer.
-Em conformo.	-Les meves heroïnes històriques?	-(Per exemple: no començar per la teulada...)
-On desitjaria viure?	-Les mares de les víctimes de la injustícia.	
-En un poble petit, per poder treballar tranquil i contemplar l'obra de Déu.	-Els noms que prefereixo?	
-Quin color prefereixo?	-El nom no fa la cosa.	
-Tots, en harmonia.	-Què detesto més que res?	
-Quina flor prefereixo?		